

Nr 79.

Av herr **Hoppe m. fl.**, om anslag till stödjande av det internationella hjälparbetet i tider av världsöd och folkolycka.

I en av styrelsen för Förbundet för kristet samhällsliv till försvarskommissionen ingiven p. m. heter det bl. a.: »Sverige bör gå i främsta ledet i fråga om alla åtgärder, som äro ägnade att främja den mellanfolkliga solidariteten, och icke tveka att taga initiativ, där så är möjligt», och vidare »vårt folk torde både genom sin naturliga läggning och genom sitt religiösa och historiska arv äga särskilda förutsättningar för att finna en nationell kallelse i uppgiften att bli ett föregångsfolk i arbete och uppoffringar för fredens, rättens och det inbördes tjänandets gemenskap mellan folken». Det torde förvisso vara så, att de tankar, som möta i det citerade uttalandet, i själva verket hysas av stora grupper av vårt svenska folk.

Man frågar sig: måste det verkligen se ut i världen som det nu gör? Måste det vanvettiga kapprustandet, detta ständiga hot mot världsfreden, alltjämt fortsätta? Kan ingenting göras för att bana väg för en ny tid, en tid då folken ej längre frukta, misstro och misstänka varandra, utan söka tro gott om varandra, unna även andra en plats i solen och äro villiga att hjälpa, stödja och tjäna varandra. I dessa bistra vargatider är det intet att förvåna sig över om sådant resonemang för mången ter sig fullkomligt utopiskt. Men samtidigt borde man väl kunna erkänna, att vill Europa leva, då måste det till varje pris söka finna en väg till ett tillstånd, där misstron, hatet, fruktan och missunsamhet lämnat plats för förtroende, god vilja och generositet. Det måste väl bli folkens angelägnaste omsorg att söka sig fram till ett sådant nytt förhållande mellan staterna; annars är Västerlandet förlorat.

Även om målet nu skulle synas skrämmande avläggset, eller om man menar sig ha skäl förmoda, att det aldrig helt skall nås, så borde väl blotta möjligheten att vinna något i avsedd riktning egga till handling. Vad kan nu vara att göra? Vi svenskar ha under de sista årtiondena vid flera tillfällen fått erfara, huru gärningar i humanitetens tjänst hos folken skapat tacksamhet och effektiv vänskap. Och man kan väl ej vara blind för att det internationella hjälparbetet under efterkrigsåren faktiskt verkat avspännande. I denna tid av de allra starkaste motsättningar mellan folken och den styckvis mest hänsynslösa självhävdelse måste det kunna komma att betyda något, om ett folk — utan några som helst själviska beräkningar — räcker hjälpande händer till nödlidande i ett annat land. Detta kunde bli Sveriges väg och detta känns av många som en mycket nära liggande uppgift för Sveriges folk i denna tid. Vad som nu närmast kan göras, det är att

se till att Kungl. Maj:t i tider av världsöd och folkolycka har möjlighet att gripa in, stödjande och hjälpende ett av olycka och lidande drabbat folk. Det är att hoppas, att om Sverige så i levande gärning visar att det vill tjäna folken, andra folk skola komma att följa det givna exemplet. Så småningom kunde så bland folken något göras för att skapa fram en ny mentalitet, en ny villighet att förstå, känna för och tjäna varandra.

Önskvärt vore att för uppgivet ändamål ett mycket stort belopp kunde ställas till Kungl. Maj:ts förfogande för att bereda vårt land tillfälle att bringa effektiv hjälp. För närvarande drista vi oss ej föreslå högre belopp än $\frac{1}{2}$ miljon. Vi våga uttala, att ett riksdagens beslut i av oss avsedd riktning av mycket stora skaror av vårt folk skulle hälsas med djupaste tillfredsställelse.

Under hänvisning till vad vi ovan anfört få vi härmed värdsamt anhålla,

att riksdagen ville besluta ställa $\frac{1}{2}$ miljon kronor till Kungl. Maj:ts förfogande att användas i tider av världsöd och folkolycka på det sätt Kungl. Maj:t prövar mest gagneligt.

Stockholm den 20 januari 1939.

Carl Hoppe.

Edvin Gustafsson

Hildur Alvé.

E. W. Norén.

i Bogla.
